

Добрий Струмочок

6

Нарешті прийшла весна, пригріло сонечко і залоскотало своїм промінням сніг. Він почав танути, і невдовзі з нього утворився маленький Струмок. Ні, спочатку невеличка калюжа, яка більшала й більшала, а потім – Струмочок, який із кожним днем набирав сили.

– О! Я тепер могутній! – зашумів у лісі й почав потихеньку, обминаючи кущі та дерева, опускатися в долину.

Струмок розростався, і йому дедалі складніше було пробиратися в долину, щоб нікому не нашкодити.

– Що ж мені робити? Я ж тут не пройду, мені тут мало місця, – обурювався Струмок.

І мусив він розливатися по всій галеччині.

А там якраз розцвіли перші квіти. Вони затремтіли від страху, боялися, що загинуть, і почали благати Струмочка:

— Потерпи трошки, ми попросимо бобрів, і вони тобі розчистять дорогу. Швидко перетягнуть галузя в інше місце, до озерця.

А як про це почули інші звірі, то й вони зголосилися допомогти Струмочкові, щоб той цілком не вилився на галечину. Незабаром дорогу було розчищено, і Струмочок весело побіг. А один необачний зайчик упав у воду і не може вибратися, та й гукає:

— Допоможіть, тону!

Струмочок обіперся об один берег і щосили спрямував свою воду до протилежного берега, куди й виштовхнув зайчика.

Зайчиха із зайчатами почали приводити бідолаху до тямі. Коли зайчик розплющив очі, всі дуже зраділи. А потім дякували Струмочкові. Той весело їм відповів:

— Я до вас повернуся навесні!

Усі були радісні та щасливі.
А підсніжники навіть танцювали.
Відтоді вони щовесни
кланяються
Струмочкові.

